

1) Λευκότης Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν.: "Εσμιγε ἡ ἀχνάδα τοῦ χιονιοῦ με τ' ἀπόφωτο τῆς μέρας Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Ωχροτής Ζάκ. "Ηπ. Κεφαλλ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΑΤραυλαντ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: "Ηταν χλομή χλομή καὶ με βία κρατοῦσε τὰ δάκρυά της καὶ ἡ λύπη καὶ ἡ ἀχνάδα τὴν ἔκαναν πρὸ ὁμορφῆς ΑΤραυλαντ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Πές μου σύ, τ' εἶναι ἐκείνη ἡ ἀχνάδα
ποῦ τὸ πρόσωπο τώρα σκεπάζει;

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2,6.

Βλέπαν ὅλοι τρομασμένοι | τὴν πολλὴν τοῦ Κίτσου ἀχνάδα
αὐτόθ. 2,7. β) 'Ωχρόν φῶς ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

"Οταν στέλγη μίαν ἀχνάδα | μισοφέγγαρο χλομό.

ἀχναδιάζω Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀχναδιάζου
Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνάδα.

1) Λέγω τι με συστολήν, διστακτικά, ιδίως ἐπὶ ἀναγ-
γελίας λυπηροῦ τινος Σάμ.: Πῶς νὰ τ' τοῦ ἀχναδιάσου.

2) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἀκούεται ἀσθενεστάτη φωνή, ἐλά-
χιστος ἤχος Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Τίποτε δὲν ἀχναδιάζει
(δὲν ἀκούεται οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἤχος) Λεξ. Δημητρ.

ἀχναζώ ἀμάρτ. χνάζου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνα.

Πνέω ἀσθενῶς, ὀλίγον, ἐπὶ ἀνέμου: Κόπ'κι ἡ - γ - ἀγέ-
ρας κι δὲ χνάζ' καθόλ'. Συνών. ἀχναίζω.

ἀχνάρα ἡ, Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀχνάρι.

Μέγα πέλμα.

ἀχναράκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχνάρι διὰ τῆς καταλ. - άκι.

Μικρὸν ἀχνάρι 7, ὁ ἰδ.

ἀχνάρι τό, ἰχνάριν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἰχνάρι Θήρ.
ἰχνάρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχνάριν Κύπρ.
ἀχνάρι κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Οἰν.) ἀχνάρ' Προπ. (Πά-
νορμ.) Σάμ. Στερελλ. ('Αράχ.) κ.ά. χνάριν Ἰκαρ. χνά-
ρι σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) χνάρι Τσακων. χνάρι
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀγνάριν Κύπρ. ἀγνάρι Κύπρ. Μέ-
γαρ. Πελοπν. ('Ανδροῦς. Λάστ. Μεσσ.) χινάρ' Καππ.
(Ἄνακ.) χινέρ' Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἰχνάριον, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἰχνοσ.
Τὸ χνάρι καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωσης τοῦ πέλματος, ἰχνοσ
Βιθυν. "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Καππ. ('Ανακ. Σινασσ.) Κύθηρ.
Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Αἶγ. 'Ανδροῦς.
'Αρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Οἰν.
Πύλ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Πάνορμ.)
Ρόδ. Στερελλ. ('Αράχ. Κλών.) Σῦρ.: Κάποιος θὰ μπῆκε
'ς τ' ἀμπέλι κι ἄφησε ἀχνάρια Κορινθ. Ἀχνάρια βοδιού - γί-
δας - λαοῦ - πάπιας αὐτόθ. Ἀχνάρι γυναίκειο Λάστ. Τῆς γο-
βίτσας τ' ἀχνάρι Ρόδ. Τοῦ λύκου τ' ἰχνάρεα Τραπ. || Φρ. Παίρ-
νω τ' ἀχνάρια τοῦ δεῖνα (τὸν μιμοῦμαι εἰς τοὺς τρόπους
του) σύνηθ. Νὰ χαθῇ τ' ἀχνάρι σου! (ἀρά) Μέγαρ. Νὰ χα-
θῇς με τ' ἀχνάρι σ'! (ἀρά) Ἀράχ. Σὰ φύγω, βούλλωσες τ' ἀ-
χνάρι μου (ποτέ δὲν θὰ με πιάσης) Καλάβρυτ. Πιάσε τ' ἀ-
χνάρι μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Βιθυν. Ἐχασα τ' ἀχνά-
ρια του (ἀπώλεσα τὰ ἰχνη του, δὲν τὸν ἀνευρίσκω) Πύλ.
'Ἐν ἐπόμεινεν ἀχνάρι (οὐδεὶς ὑπελείφθη) Ρόδ. || Παροιμ.
'Απ' τ' ἀχνάρι τὸ θεριὸ (ἐπὶ τεκμηρίων ἀσφαλῶν, πβ. ἀρχ.
'εἰς ὄνυχος τὸν λέοντα) Σῦρ. || Ἄσμ.

Τῇ στράτα στράτα περπατῶ, τ' ἀχνάρι σου γνωρίζω
καὶ σκύφτω νὰ τὸ μυριστῶ καὶ δάκρυα γιομίζω
(μοιρολ.) Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλῆ 1, πα-
τῆς. 2) Τὸ πέλμα τοῦ ποδός, ἡ πατούσα Ἀμοργ.
Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Λάστ.): Ἄσμ.

Ἐχω πινίδ-διν θαραπὴν ἰθαὶ φτάν-νει μ' ὥς τ' ἀχνάρα
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν γλωσσῶν. παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν
'εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἰχνίων σου, ἦγουν χναρίων σου στάσου».

3) Τὸ κάττυμα, ἡ σόλα τοῦ ὑποδήματος Ἀμοργ. Ἰκαρ.
Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Νάξ. (Φιλότη.) Πελοπν.
(Οἰν.) Τσακων.: Φρ. Πετοῖ ἔναν ἀχνάρι (ὅσον χρειάζεται
δι' ἐν κάττυμα) Ἀπύρανθ. Ἐκιοῦ ὥσσι σούνου ἔ' ἀχνάρι μι
(ἐσὺ δὲ φθάνεις 'ς τὴν σόλα τοῦ παπουτσιοῦ μου) Τσακων.
'Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν «κάψε τὰ χλωρὰ
φλούδια τῶν καρυδίων καὶ χνάρι ἀπὸ παλαιοπάπουτσο».

4) Τὸ μῆκος τοῦ ποδός ὡς μονὰς μετρήσεως Κύθηρ.
Κύπρ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Βούρβουρ. Κυνοῦρ. Μαντίν. Οἰν.)
Τσακων. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δύο ἀχνάρια μπρὸς
Μαντίν. Ἐνα φίδι δεκατέσσερα ἀχνάρια Αἰγιάλ. Δρόμος ἔξι
ἀχνάρια αὐτόθ. 'Σ τοῖς πηδῆς τότε περῶ τρεῖ' ἀχνάρια Μάν.
Σαράντα ἀχνάρα μᾶκρος Κύπρ. || Φρ. Βάνω ἀχνάρι (μετροῦ
μὲ τὸ μῆκος τοῦ πέλματος) Κυνοῦρ. || Ἄσμ.

Σαράντα χνάρια πήδησε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
Πελοπν.

Πηδᾷ ὁ Χάρως τρεῖς φορὲς καὶ πάει τριάντ' ἀχνάρια,
πηδᾷ κι ὁ παλαιοτσόπανος καὶ πάει σαράντ' ἀχνάρια

Οἰν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν «ἕνας ὁ τά-
φος τῆς ἀγίας Πελαγίας καὶ λείπει ὁ τάφος ἀπὸ τὸν τοῦ-
χον ἡμισὲν χνάριον ἀνθρώπου».

5) Βῆμα Κύπρ. Τσα-
κων. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 36: 'Ολοένα μεγαλώνοντας
τ' ἀχνάρια ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 6) Ἴχνος, σημεῖον, ἐν-
δειγμα ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 31 — Λεξ. Δημητρ.: Ἀχνά-
ρια ἀπὸ παλαιὰ χτήρια Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Μιλοῦν τ' ἀχνάρια ὅπ' ἄφηκε 'ς τὴν ὄψι τους ἡ λύπη
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. 7) Σχέδιον, ὑπόδειγμα ἐκ χάρτου,
ξύλου, δέρματος ἢ μετάλλου πρὸς κοπὴν ἐνδυμάτων, ὑπο-
δημάτων, ἐπίπλων κττ. κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ.
Οἰν. Σινώπ.): Τ' ἀχνάρι τοῦ γμακά - τοῦ νωμίτη - τοῦ σακκα-
κιού κττ. κοιν. Παίρνω τ' ἀχνάρια τῆς ποδῆς - τοῦ πανταλο-
νιοῦ κττ. Συνών. ἀντιβόλι 2, ἀντίχνη, τυπάρι,
φόρμα. β) Σανὶς λεπτὴ καὶ εὐλύγιστος χρησιμοποιοῦ-
μένη ὡς κανὼν ἐν τῇ ξυλουργικῇ Κάρπ.

ἀχναρίζω Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνάρι.

1) Ἀκολουθῶ τὰ ἰχνη τινός, ἰχνηλατῶ Κύθηρ.: Ἀ-
χναρίζει τὸ σκυλλί. 2) Προχωρῶ Πελοπν. Βούρβουρ.:
Τὸ λυκογαίδουρο δὲν ἀχναρίζει δρότιστα. 3) Ἀφίνω ἰχνη
ὡς σημεῖον Λεξ. Δημητρ. 4) Κατασκευάζω τὸ ἀχνάρι
τινος, σχεδιάζω τι Λεξ. Δημητρ.: Ἀχνάρισε τὸ ἐργόχειρο.

ἀχναροκόπος ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ τοῦ - κόπος, περὶ οὗ ὡς
παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 245.
Σχέδιον, μέτρον πρὸς κοπὴν ἐνδυμάτων κττ.

ἀχναροπάτημα τό, ἀμάρτ. ἀχναροπάτημα Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ πάτημα.

Τὸ πάτημα τοῦ ποδός.

ἀχναρόποδο τό, ἀμάρτ. ἀχναρόποο Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ πόδι.

Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ποδός: Ἄσμ.

Χτενίζει τὴν, βρουλ-λίζει τὴν ὡς τ' ἀχναρόπόα της.

